

Wróbel, Jerzy

Skład Towarzystwa Naukowego Warszawskiego : (kadencja 2001-2003) : Wspomnienia pośmiertne : Zbigniew Osiński (1926-2001)

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 64, 52-54

2001

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Podsumowaniem prac Profesora Adama Moreckiego są monografie, książki, materiały kongresowe (łącznie 37 pozycji) oraz 324 publikacje i 17 patentów.

Był wychowawcą wielu pokoleń polskich inżynierów, wypromował 24 doktorów.

Cieszył się dużym autorytetem w międzynarodowym środowisku naukowym, był członkiem licznych krajowych i międzynarodowych rad naukowych instytucji, towarzystw i czasopism, w tym Międzynarodowego Centrum Nauk Mechanicznych (CISM) w Udine, sekretarzem generalnym (1984–1987) i prezydentem (1992–1995) Międzynarodowej Federacji Teorii Maszyn i Mechanizmów (IFTToMM), założycielem (1987) i pierwszym przewodniczącym Polskiego Towarzystwa Biomechaniki, przewodniczącym Polskiego Komitetu Teorii Maszyn i Mechanizmów przy Komitecie Budowy Maszyn PAN, przewodniczącym Komitetu Robotyki POLSPAR, członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych.

Za swoją działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną uzyskał wiele krajowych i zagranicznych wyróżnień i nagród. Był doktorem honoris causa AGH, członkiem zwyczajnym Akademii Inżynierskiej w Polsce, członkiem Warszawskiego Towarzystwa Naukowego, laureatem prestiżowej Engelberger Award w dziedzinie robotyki, został odznaczony Krzyżami Kawalerskim i Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Profesor Adam Morecki był – dla Jego studentów i współpracowników – wspaniałym nauczycielem, wzorem człowieka o rzadko spotykanej aktywności i pracowitości, szanowanym Kolegą i życzliwym Przyjacielem.

Zmarł nagle na atak serca w trakcie podróży służbowej w dniu 20 maja 2001 roku. Pochowany jest na Cmentarzu Bródnowskim w Warszawie (kwatery 52F, rząd 3, grób 6).

Krzysztof Kędzior

ZBIGNIEW OSIŃSKI

(1926–2001)

Dnia 12. 06. 2001 r. zmarł prof. Zbigniew Osiński – wybitny uczony, mechanik – od ponad pięćdziesięciu lat związany z Politechniką Warszawską.

Urodził się 01.01.1926 r. w Kutnie. W czasie okupacji w latach 1942–1944 jest żołnierzem Armii Krajowej. Po wyzwoleniu wstępuje na studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej. Studia te kończy w 1949 r. ale już jako student jest asystentem na Wydziale Mechanicznym w latach 1947–1950. Po ukończeniu studiów podejmuje pracę konstrukcyjną i technologiczną w przemyśle lotniczym przenosząc się w 1950 r. do Warszawy.

Równocześnie pracuje jako starszy asystent w Politechnice Warszawskiej. W latach 1956–1961 jest adiunktem w Zakładzie Badania Drgań IPPT PAN. Doktorat w 1959 r. i rozprawa habilitacyjna w 1962 r. dotyczą nieliniowego tłumienia drgań w dynamice maszyn. Od 1963 r. zostaje docentem w Katedrze Maszynoznawstwa i Elementów Maszyn PW, a od 1965 r. – jej kierownikiem. W 1969 r. uzyskuje tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1976 r. profesora zwyczajnego.

Od 1970 r. jest organizatorem i wieloletnim dyrektorem Instytutu Podstaw Budowy Maszyn PW, w latach 1969–1971 – prodziekanem Wydziału Maszyn Roboczych i Pojazdów, a w latach 1973–1978 – prorektorem Politechniki Warszawskiej ds. nauki.

Cieszy się niekwestionowanym autorytetem wśród polskich mechaników, czego dowodem może być wybór do Komitetu Mechaniki i Komitetu Budowy Maszyn Polskiej Akademii Nauk, Rady Głównej Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Komitetu Badań Naukowych, czy Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych.

W latach 1973–1977 jest wiceprzewodniczącym Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej. Od 1996 r. jest członkiem Honorowym tego Towarzystwa.

Przewodniczy Radzie Programowej „Przeglądu Mechanicznego” i jest Redaktorem Naczelnym czasopisma „Machine Dynamics Problems”.

Odnaczony Krzyżem Kawalerskim, Oficerskim i Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Otrzymał 17 nagród Ministra Edukacji Narodowej.

Godność doktora *honoris causa* nadała Mu Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie w 1996 r. i Politechnika Łódzka w 1998 r.

W dorobku naukowym ma ponad 230 artykułów, podręczników i monografii, a prace *Teoria drgań* (1978 r.), *Tłumienie drgań mechanicznych* (1979 r.), *Mechanika ogólna* (1996 r.), *Tłumienie drgań* (1997 r.), *Damping of vibration* (1998 r.), *Ogólne równanie mechaniki* (2000 r.) należą do najpopularniejszych podręczników i monografii.

Jest wychowawcą 25 doktorów nauk technicznych, w tym wielu habilitowanych oraz posiadających tytuł naukowy profesora. Jest twórcą szkół naukowych: Tłumienia Drgań i Teorii Konstrukcji.

Do ostatnich chwil życia brał czynny udział w pracach swojego Instytutu mimo formalnego przejścia na emeryturę i zatrudnienia na Politechnice tylko na części etatu. .

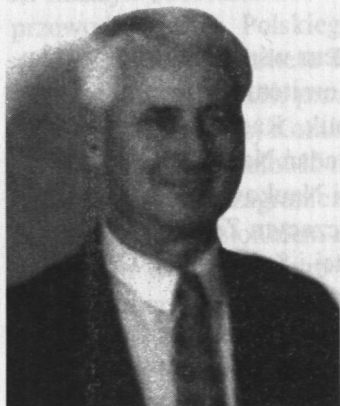
Był członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego i Akademii Inżynierskiej w Polsce.

Odszedł niespodziewanie pograżając nas w smutku. Żegnaj Profesorze...

Jerzy Wróbel

KAZIMIERZ FELESZKO

(1939–2001)

Z grona członków Towarzystwa Naukowego Warszawskiego odszedł w ubiegłym roku doskonale znany i ceniony w Polsce i zagranicą slawista oraz bałkanista, Kazimierz Feleszko. Członkiem zwyczajnym TNW był od roku 1989, a w poprzedniej kadencji Władz TNW piastował funkcję sekretarza Wydziału I.

Kazimierz Feleszko urodził się na dalekich kresach dawnej Rzeczypospolitej, w Czerniowcach (Ukraina), w regionie stanowiącym konglomerat wielu kultur: polskiej, ukraińskiej, rumuńskiej, niemieckiej, żydowskiej. To miejsce urodzenia opuścił wprawdzie jeszcze jako dziecko, ale mimo to ukształtowało

ono w Nim cechy człowieka otwartego w poszukiwaniach naukowych na wiele kultur etnicznych. Po II wojnie światowej znalazł się wraz z rodzicami na Śląsku Opolskim, w Prudniku. W tym mieście ukończył szkołę podstawową i średnią, a następnie podjął studia filologii słowiańskiej na Uniwersytecie Warszawskim na kierunku serbochorwatystycznym (zgodnie z ówczesną nomenklaturą). Studia te poprowadziły Go do poznania i następnie fascynacji wielokulturową Jugosławią, regionem bałkańskim przypominającym Mu obszar spotkania wielu narodów, z którego się wywodził.

O wyborze dokonany przez profesora Kazimierza Feleszkę językoznawstwa słowiańskiego na studiach, a potem w dalszej drodze naukowej, zadecydowało zetknięcie się na slawistyce warszawskiej z wybitnym językoznawcą Zdzisławem Stieberem, który był wówczas kierownikiem Katedry Sławistyki na Uniwersytecie Warszawskim, a swoją osobowością Uczonego europejskiej rangi wpływał na wysoki poziom studiów slawistycznych i umiał pociągnąć za sobą szczególnie uzdolnionych studentów. Do takich bez wątpienia należał Kazimierz Feleszko.